

Seleccionar els joves

Fa pocs dies que a la meva diòcesi vam celebrar la trobada postJMJ. S'entén, oi? Volíem aplegar totes aquelles persones, joves i no tan joves, que d'una manera o una altra havien participat a la JMJ, des de la delegació diocesana o no: les acollides a les parròquies, famílies i comunitats religioses, el voluntariat a l'aeroport, amb el càtering o al Fòrum i l'anada a Madrid.

En finalitzar aquesta trobada postJMJ, m'anava acomiadant de tots aquells que van participar, agraint-los tot el que havien fet i citant-los per a la trobada diocesana de joves. Va ser en aquest moment on vaig adonar-me del següent fet que ara us explico i de la posterior reflexió. Perdoneu el personalisme, però crec que tots podem extrapolar-lo a les nostres realitats. Vull parlar-vos del Manuel, i no tant d'ell sinó de mi, com a capellà que té una missió entre els joves. El Manuel és un jove no gaire atractiu físicament, sense do de paraula, una mica «pesadet», sense estudis universitaris, no fuma i crec que no s'ha emborratxat mai. És un jove que vol ser coherent, és militant, que es qüestiona la seva fe, que participa de l'eucaristia i s'identifica amb la parròquia; i que vindrà a la Trobada diocesana de Joves, sense excuses. Però en aquest inici de curs, quan he pensat en joves a qui demanar un servei concret o compromís mai no he pensat en el Manuel. I això és el que vull compartir amb vosaltres: el fet de no tenir-lo present! Perquè em sembla que el fet de no pensar-hi és l'expressió de no comptar-hi, de tenir-lo exclòs dels meus esquemes, espero que no del meu cor.

Com a prevere, com a agent de pastoral entre els adolescents i els joves, m'és fàcil reconèixer Jesús i sentir-me enviat als adolescents i els joves pobres o en perill d'exclusió social. Adolescents i joves de famílies en situacions econòmiques, laborals i afectives difícils; que no prosperen en els estudis i que cauen en les xarxes de la «delinqüència de baix nivell». Participo i participem —i ha de ser així— d'iniciatives i institucions que volen acompanyar aquests adolescents i joves en el seu desenvolupament integral. Però també hi ha la temptació de voler-me envoltar d'uns joves concrets, i de no acollir-los tots, com a do i benedicció de Déu al meu servei.

Tres desigs per acabar:

- Reconèixer el Manuel com a fruit de la llavor sembrada per altres. Sempre queixant-me de no veure els fruits, i potser he de convertir la meua mirada per a reconèixer-lo.
- Avançar i créixer en l'experiència de l'Església com a comunitat de germans, diferents, amb les seves històries personals, amb una relació concreta amb Déu. I mirar els joves que Déu em posa a prop com a germans.
- Superar la temptació d'escollir, de seleccionar (aquest seria un criteri del món), per tot el que significa de judici, classificació i distància amb l'agraïment.

Per a pregar:

1Pe 5, 1-3

Mt 11, 25-26